

PREDGOVOR

Svrha ove brošure je da navede čitaoca na ramišljanje. Moj cilj je da svako bude svestan ovog predmeta i da izvrši jednu mentalnu analizu tog predmeta. Kroz čutanje mnogi nose veliku težinu krivice; s obzirom na to da svako ko govori i piše protiv generalnog trenda čini sebe nedobrodošlim. Ali ni jedna osoba ne može svima ugoditi.

Sadašnja generacija ne treba da bude okrivljena, ponovo i ponovo, daje pojedinac skrenut u pogrešnom pravcu pogrešnim postavljanjem suštinskih stvari u prošlosti. Zato niko ne bi trebao da se oseća daje pod personalnim udarom. Ako su demonstrirani pogrešni razvoji događaja u crkvenoj istoriji, onda to ne dolazi od želje za kritikovanjem, već često iz ljubavi prema istini. U čitanju ovoga, svi bi učinili dobro, ukoliko bi prepoznali dobronamernu želju i osetili ruku pomoći koja im je pružena.

Mi verujemo da sveštenstvo u kolektivnom smislu ima nameru da korektno deluje i poučava. Svi vatreno žele da čine Božju volju. Ali niko im nije otvorio oči za činjenicu, da se dogodio totalni odlazak od originalne evandjeoske objave i prakse. Danas mi nalazimo mnoga učenja i tradicije koje su totalno bez biblijske osnove.

Duhovna orijentacija vodje se izgubila, i mase su pogrešno vodjene. Što se tiče žara i posvećenja, oni su nadjeni u svakoj religiji. Ali samo ljudsko nastojanje je beskorisno po pitanju toga da nas dovede do Božje milosti.

U ovom kratkom uvodu izvesni predmeti mogu biti samo dotaknuti ili se sa njima možemo baviti u stilu telegrama. Nadamo se da ćemo se u budućim publikacijama intenzivnije baviti fundamentalnim doktrinama i temama. U dodatku, tekući razvoj događaja biće razjašnjen u svetlu biblijskog proročanstva.

Decembar 1985

Izdavač

KOJA RELIGIJA JE ISPRAVNA?

Naša je namera, da tematski razmotrimo najvažniju od svih mogućih tema. Ova je tema bazirana, za koju bi svako trebao da se interesuje. Indiferentnost prema toj temi može da odvede do nečijeg uništenja. Svako zna da postoje različite religije. Međutim, mora da se postavi pitanje: Postoji li jedna koja je istinita? Svaka tvrdi daje ispravna. Ali razumljivo, sumnja je samu sebe proširila, tamo gde se postavlja pitanje o religiji. Ljudi su izašli iz denominacija i takodje ne žele da imaju ništa sa Bogom. Generalno se smatra da Bog i religija pripadaju jedna s drugom. Međutim postoje ljudi, koji tiho reflektuje o pitanju da li postoji živi Bog, koji postoji i koji se brine o njima. Međutim kako pojedinac može pronaći put medju svim podelama koje su prisutne u religijama? Kako se može podati definitivni odgovor na sva otvorena pitanja? Ili zar nije sve zaista samo prevara? Jesu li Hindusi u pravu? Jesu li Mohamedanci u pravu? Ili su Budisti u pravu? Da li je i jedan od ovih ljudi, koji su osnovali religije, ustao iz mrtvih, da nam da odgovor? Do sada, čovečanstvo je čulo samo za uskrснуće Jednog? Svi drugi jesu sahranjeni sa svojim doktrinama.

Ono što je istina može doći samo iz istinitog izvora. Da li je ON i kada je osnovao religiju? Ako jeste, onda, gde i koju? Ako nije, onda niko nema prava da se odnosi u Njegovo ime. Nije moguće samo da jedna osoba aktuelno greši, već da greši u stvarnoj činjenici. Mi se u skladu sa time ne možemo uzdati u osnivače crkava i crkvene knezove, baš toliko malo kao što se možemo uzdati u sebe. Vidjeno u ostalim dobro poznatim svetskim religijama, u hrišćanstvu postoji nekoliko stotina različitih crkvenih konfesija. Svaka od njih ima specijalne doktrine i nudi svojim članovima spasenje na svoj vlastiti poseban način. Naravno niko ne optužuje religioznu instituciju, da čoveka namerno vodi u stranoputicu, ali činjenica da postoji toliko mnogo duhovnih struja, nas prisiljava da razmišljamo.

Svaka osoba, koja želi da postigne cilj, mora započeti putovanje. Ali kako mi pronalazimo put, koji nas sa sigurnošću vodi do tog večnog cilja? Kako mi nalazimo istinu na koju se apsolutno možemo oslonimo? U sred sve ljudske konfuzije, mora postojati mogućnost otkrivanja božanske staze. Ko je u doba prosvetlosti u stanju da samo slepo veruje u neku veru? Predstaviti nešto kao božansko nije dovoljno; jer treba da bude ozakonjeno odozgo. Svako bi trebao da brani svoje pravo, da se duhovno orijentiše. Postoji sigurno veća nagrada nego štoje ovaj kratak život na zemlji.

Mi smo pozvani da imamo zajedništvo sa našim nebeskim ocem. Ne postoji samo jedan privremeni život, već takodje jedan koji je večan. Kao štoje sigurno da postoji fizičko telo, isto je tako sigurno da postoji duhovno. Baš kao što se samo po sebi zna da postoji život na zemlji, tako

je samo po sebi jasno da postoji i život na nebu. Isti Bog je stvorio nebo i zemlju i sve što je u njima. Veličanstvo stvaranja sigurno pribavlja silno svedočanstvo o tvorcu.

Mnogi veruju da pripadanje članstva u crkvi ili religioznoj zajednici, nešto što je povezano sa spasenjem. Ovaj pogled je manje ili više zastupljen u religijama. Je su li sva dela samo prazna obećanja?

Ko god lagano prolazi kroz groblje, može čitati utešne instrukcije na kamenim spomenicima: »Ovde počiva u miru ...«, »Otišao u radosti spasenja ...«, »Skriven u Bogu ...« Posmrtnice koje se objavljuju u novinama takodje lepo zvuče: »... blaženo usnuo«, »pozvan kući od Boga«, »Umro primivši poslednje obrede od rimo katoličke crkve ...« Neko može steći utisak da su svi mrtvi kod GOSPODA. Ali kako je to u stvarnosti? Da li su oni koji su umrli imali stvaran odnos sa Njime?

Onima koji ostaju, date su utešne reči na groblju: »Bilo je ugodno GOSPODU da ovog brata ili sestru uzme u Svoje carstvo.« Unutar crkve je onda ceremonijalno razotkriveno onima koji oplakuju, da umrli nije u raju, već u čistilištu. Odvojeno od činjenice, da je koncept čistilišta iskreno rečeno ljudski izum koji nikada nije pomenut u Svetom pismu, još uvek se ozbiljno mora postavi pitanje, šta je onda istina? Gde se u realnosti sada umrli nalazi? Može li biti to da su ljudi od njihovog rođenja čvrsto držani u grehu i da su samo dobili utehu? Tokom njihovog života na ovoj zemlji proglašeni su blagoslovljenim; pošto su umrli, očigledno nisu postigli svoj cilj. Nije li religija na kraju krajeva opijum, koja samo smiruje ljude, do vremena kada dodje užasno budjenje?

Iz godine u godinu oni primaju sakramente, spasonosne milosti, očigledno ne primivši spasenje. Od trenutnog krštenja preko potvrde poslednjeg pomazanja oni su pripremljeni za spasenje. Posle mnogih napora ostaje rezultat tužnog kraja: onaj koji je umro nije primljen gore, već je otišao dole.

U ovom polju, niko ne može bolje izreći reči od doktora i medicinskih sestara, koji se svakodnevno susreću sa smrću. Nezavisno od odanosti religiji, dolazi borba sa smrću. Očaj mnogih koji umiru generalno nije prepoznat. O veri, uverenju i radosti nema ni najmanjeg traga. Obećanje svega onoga što Bog zahteva je učinjeno na osnovu nečijeg najboljeg znanja i savesti, onda postaje očigledno da uopšte nije stvar onoga što Bog zahteva, već ono što crkve traže i određuju svojim članovima.

Budući da se ovde radi sa pitanjem života i smrti, svi bi trebali da se podvrgnemo samoispitivanju. Svaka osoba, nije važno koje je rase ili nacionalnosti, ima prava da sazna istinu o Bogu i o samom sebi. Svako, ko nije ravnodušan, prema svom večnom odredištu, čak ima obavezu da uz pomoć Svetog pisma napravi uporedjenje, istog sa onim što se poučavalo i praktikovalo. Samo ono što potiče od Boga, vodi ka GOSPODU i može pred Njime opstati.

Ko god kaže: »Meni je svejedno. Ja ne marim ako bi potop ili čak uništenje dolaze. Ja se ne nalazim više da to vidim!« Taj nije svestan šta govori.

Biblija je u realnosti jedina knjiga na zemlji koja nas informiše o Bogu i Njegovim namerama. Ona od početka do kraja sadrži potvrđene činjenice o božanskom izvoru.

Mi treba veoma ozbiljno da shvatimo svoj život i svoju smrt. Mi ne nameravamo da živima ulivamo strah od smrti; već naprotiv želimo da predstavimo put i pravi cilj. Vera u Boga i u Njegovu Reč moraju po svaku cenu biti obnovljeni. Bog je istinit (svuda prisutan) i Njegova Reč je uzvišena iznad svake sumnje. U svakoj religiji se čoveku uliva strah od Boga, i istovremeno postiže se da se veruje u religiozne institucije koje su stvorene od ljudi. Naš zadatak je da uzdrumamo verovanje u sve religije i da obnovimo veru dostojanstva u Boga i Njegovu Reč.

Svemogući ima jedan šematski plan, Svoj plan sa čovečanstvom. Nažalost, ljudi su stvorili svoje vlastite planove, i unutar Božjeg carstva, su izgradili svoja vlastita religiozna carstva. Sve što je ljudsko i božansko, nalazu se u direktnoj suprotnosti. Ko se god želi priljubi ka večnom Božjem planu, mora se odvojiti, od svih religija koje su izmišljene tokom cele istorije čovečanstva.

Svemogući Bog je istovremeno sveznajući (znajući sve), i ON je formulisao Svoj plan, kojega je ON imao sa ljudskim rodом pre postanka sveta. Privremeni prekid koje se pojavilo kroz ljudski neuspeh, neposlušnost i prestup, neće dovesti do neostvarenja Njegove večne svrhe. Budući da je GOSPOD znao sve od samog početka, ON je bio u stanju u Svom izvornom konceptu, da sve ovo unapred isplanira. Božja Reč je upravo toliko istinita i nepogrešiva kao što je sam Bog istinit i nepogrešiv.

Božji put sa čovečanstvom, jasno je opisan u Njegovoj Reči. Nažalost taj plan je zamračen i obezvređen religioznim učenjima i tradicijama. Čak i ako su dogme stare stotine ili hiljade godina, one ostaju ono što je su: naime doktrine stvorene od čoveka i ništa više. One ne mogu automatski postati ispravne jednostavno zato što su one razglašene, od strane religiozne institucije. Ono što je ljudsko, nikada neće postati božansko i *obrnuto*. Istina i laž jedno drugo isključuju. Mi se ili bavimo istinom ili prevarom. Izvor sve istine je Bog; začetnik svake laži je sotona. Savršena laž je pogrešno prikazivanje istine, i religiozni svet je oda toga ispunjen. Svaka teorija, ili praksa, koja se ne slaže sa Svetim pismom, nikada ne može poticati iz božanskog izvora. Reč Božja sadrži celokupno svedočanstvo koje je GOSPOD Bog dao čovečanstvu.

Starozavetni proroci najavili su dolazak Mesije, i s time spasenje koje dolazi od Boga. Apostoli su bili očevidci ispunjenja proročanstava o otkupitelju. Propovedanjem evandjelja na dalje je raspostranjena ponuda

božanske milosti svim ljudima. Svako može verovati u istinu koja je potvrđena od strane Boga. Između praoriginalne crkve i današnjeg modernog hrišćanstva postoji ogromna razlika. Sve, ono što je postojalo u pracrkvi nedostaje u današnjoj crkvi; i sve što se danas nalazi u ustanovljenom hrišćanstvu, nije bilo prisutno u originalnoj crkvi. Poredjenje čini tu stvar jasnom.

Objava evanđelja unajranijim danima prahrišćanstva, bila je u skladu reči. Apostoli su dobili instrukcije od samog GOSPODA i bili su pod vodjstvom Svetog Duha. Svako ko čita prve glave Dela Apostolskih dobija uvid u život pra originalne crkve. U njoj se manifestovala punina Duha i Božjeg blagoslova! Prvi hrišćani bili su jedano srce i duša jednoglasni, svu imovinu su zajednički delili, i formirali su veliku Božju porodicu. Originalna crkva nije bila stroga organizacija, već jedan živi organizam. Naš GOSPOD je rekao: »... *sazidaću crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvaladti.*« On je još uvek veoma okupiran ovim zadatkom.

Baš kao što je Bog Sebe otkrio kroz Hrista, Hristos je Sebe otkrio kroz Svoju crkvu. Nastavljeno je sa istom objavom i istom službom. Velika čudesa i znaci su se dešavali. Nevernici su postali vernici, oni koji su bili opsednuti djavolima, bili su oslobođeni i bolesni su ozdravljani. Sve je još uvek važno; Božja Reč je još uvek bila važeći kriterijum za one koji su postali vernici. Oni su polagali svojega poverenja u GOSPODA, koga su videli u Njegovoj službi, Njegovim patnjama i smrti, i posle Njegovog uskrsnuća. U njima je bilo poštovanje prema Njemu, jer su sa Njime sve doživeli i okupili se da budu zajedno u Njegovom imenu.

U pra, crkvi postojali su apostoli, proroci, pastiri, evangelisti i učitelji (1. Kor. 12: 28; Efež. 4:11). Ove službe su od Boga bile postavljene u Njegovoj crkvi. One su bile potrebne radi duhovne izgradnje i nadopunjavali su jedne druge. U tim danima papa, kardinali, arhiepiskopi, sveštenici, monasi i kaludjerice, bili su nešto što je sasvim nepoznato. Sve ove stvari, koje hrišćanski svet danas smatra potrebnim tokom, u tom vremenu nisu postojali.

Prema Božjoj volji, o Božjoj crkvi se originalno mislilo da je ona božanska ustanova na zemlji. Niko nema prava da u nju unese nešto što nije po Pismu. Na svaki način, ona se sastoji od muškaraca i žena koji imaju slabosti i nedostatke, i oni su grešnici kojima su gresi oprošteni i koji su postali Božja deca, ali njena doktrina i praksa treba da budne u skladu, Božje Reči od početka do kraja. Sve što ne može da podnese test Božje Reči ovde na zemlji neće moći da opstane na Božjem sudu u Poslednjem danu. Za jednu osobu koja veruje u Bibliju, nepostoji mogućnosti da prihvati pronadjene doktrine zakuvane i predstavljene nezavisno od Biblije. Jedino važeće priznanje vere ne počiva na katekizmu, već samo na Svetom pismu.

Apostoli takodje apsolutno nisu imali nikakve povezanosti sa dolaskom

u postojanje *Regula veritatis*, koja je predstavljena kao jedan apostolski statut. Naprotiv, odmah posle kraja stoji samo izjava o verovanju »... u Svetom Duhu; jedna sveta crkva; oprostenje greha; uskrsnuće tela. Amen.«

Svake nedelje milioni njih iz najvećeg broja denominacija širom sveta ponavljaju reči: »Ja verujem u Svetog Duha, svetu katoličku crkvu, zajednice sa svecima ...« Ova komplikacija čak ne potiče iz prapostolskog vremena, već je prvi put sastavljena posle Nikejskog koncila i kompletirana na kasnijim sinodima. U cilju da joj daju važnost, na potpuno neopravdan način joj je pripisan autoritet apostola.

Isti je slučaj sa knjigom poznatom kao *Didache* (Dijadeja), koja je prvo pronađena u jednom manastiru 1883, ali neosnovano se tvrdi da potiče iz 1. stoleća. Ona nema ništa zajedničkog sa učenjem dvanaest apostola. Na primer, na strani 29 stoji: »Ako ste nešto zaradili radom svojih ruku, onda takodje treba da date nešto za oprostenje svojih greha.« Je li to evandjelje? Apostoli su znali Jednog koji je Lično opraštao naše grehe. Danas u svakoj tački oni bi rekli tačno onako kako su rekli onda. To je zapisano u Novom Zavetu tako da bi smo mi mogli sve dokazati. Ko se dans pridržava instrukcije Reči: »Sve dokažite ...« (1. Sol. 5: 21)? Bog ne protivureći Sebi. Njegove odluke su savršene. Sve ono što izgleda kao kontradikcija je nešto što se nalazi u mislima učenjaka, ne u Njegovoj Reči.

Svaki čovek koji ne gleda kroz religiozne naočare, mora biti šokiran kada primeti kakva devijacija se dogodila. Originalna kolektivna vera dokle je izmenjena dok nije postala neprepoznatljiva propoveda se kompletno drugačije evandjelje.

Mora se priznati, moguća je pretpostavka da su namere svih ljudi bile iskrene; ali to ne može ni jednu pogrešnu stvar učiniti ispravnom. Što se tiče pitanja vere i učenja, ili crkvene prakse, ove stvari nisu nešto što se mogu naučiti od koncila; već bi se pre moglo reći da je jedini verodostojni izvor informacija ono što nam je originalna pracrkva ostavila. Sveštenička pitanja i crkveni problemi mogu biti predmet debate određenih tela koja se bave takvim pitanjima, ali doktrina i praksa Hrista i apostola, već su dugo vremena ustanovljeni. Luther je rekao skupštini u Worms-u održanoj 18. aprila, 1521: »Budući da ja ne verujem ni u papu niti u koncile, zato što je činjenica da su oni često bili u zabludi i sami sebe upleli u kontradikcijama, zato, ako ja nisam nadvladan biblijskim dokazom i jasnim razlozima, ja sam ubedjen biblijskim dokazom koji sam citirao i zatočenik sam Božje Reči. Od takvog mišljenja se ne mogu niti neću odreći, zašto delovati protiv savesti nije sigurno ni korisno. Neka mi Bog pomogne. Amen!«

Mi smo zainteresovani, za večni savet svemogućeg Boga kojega je ON uputio čovečanstvu, i poredjenjem želimo da doprinesemo razjašnjenju

toga. To je stvar, od dve fundamentalno različite stvari, koje su apsolutno odvojene jedna od druge. Jedna je stvar božanske oblasti, druga je stvar, od ljudske oblasti. Ko god spozna Boga, verovaće ono što Božja Reč kaže, nezavisno od onoga šta je odlučeno u koncilima i sinodima. Božja Reč nije podređena vremenskim promenama, ona ubedljivo važi za sva vremena.

Svakome mora biti jasno, da Sveto pismo sadrži definitivni skup Božjih svedočanstava. Bog apsolutno nije ništa zaboravio. Prvo, u onoj meri u kojoj je nešto božansko izostavljeno, u toj meri je nešto ljudsko postavljeno na to mesto. Sve rezolucije koje su donete tokom crkvene istorije, nikada neću postati sastavni deo božanske volje, zato što nisu pripadale originalnoj doktrini Hrista i apostola koja je zasnovana na proročkoj Reči.

Najvažnija upozorenja Starog i Novog Zaveta, ne smeju se ignorisati ili zaobići. Pisano je: *»Ništa ne dodajte k riječi koju vam ja zapovijedam niti oduzmite od nje ...«* (5. Moj. 4: 2). Kasnije je GOSPOD rekao farisejima i književnicima, koji su propustili da prepoznaju ono što su Mojsije i proroci rekli, ali su sledili ljudska tumačenja i tradicije: *»... ovi ljudi usnama me poštuju, a srce njihovo daleko stoji od mene. No zaludu me poštuju učeci naukama, zapovijestima ljudskim.«* (Mark. 7: 6-7).

U dodatku, denominacijske crkve su široko propustile da razmotre Božju Reč i zaplele su se u ljudske doktrine. Pored svega toga sada postoji više religioznog pogona neko ikada ranije. Ali iznad svake nebiblijske prakse i proklamacija uvek ostaju iste reči: *»Uzalud!«* Uzalud su sve molitve, sve službe; uzalud sve pesme i rituali; uzaludni su svi grandiozni evangelizatorski planovi i crkvene priredbe — sve štoj e u carstvu Božjem učinjeno tako da nije u skladu sa Božjom Reči nema vrednosti pred Bogom. Za koliko programa bi ON trebao sebe da prijavi? Čiju stranu ON treba da zauzme?

GOSPOD ne dozvoljava krivotvorenje. Njegova želja je da čisto seme Božje Reči budne sačuvano u svojoj originalnoj formi i da kao takvo bude posejano. Danas kao i ranije, ON veoma oštro ukorava religiozne lidere, koji možda uživaju visoki ugled u narodu, sledećim rečima: *»... dobro ukidate zapovijest Božiju da svoj običaj sačuvate.«* (Mark. 7: 9). Jedno mora biti odstranjeno pomoću nečega drugog u cilju da bi ga to drugo moglo zameniti.

Sam GOSPOD nas je uputio u duboko upozorenje: *»Sve su riječi Božije čiste; ...Ništa ne dodaj k riječima njegovijem, da te ne ukori i ne nadješ se laža.«* (Priče Sal. 30: 5-6). Ko god nešto doda definitivnom svedočanstvu Svetog pisma, od Staroga ili Novoga Zaveta, ostaće tamo kao lažov i Bog će ga pozvati da položi račun zato će biti osuđen. Od Edenskog vrta, sotona, stari lažov, je proizveo svoj uticaj na ljudski rod time što je Božju Reč protumačio tako da joj je dao drugačiju smisao od onoga kako je to

Bog mislio. On će i dalje do svršetka sveta izvrtati Reč i tako zaludjivati ljude. Samo oni, koji to mogu prozreti i koji se budu povukli van domena njegovog uticaja, mogu sebe postaviti, pod direktni božanski uticaj, koji kroz Božjeg Duha proizlazi iz same Reči.

Sveti Duh je Duh istine, i sama Božja Reč je Reč istine. U posljednjoj glavi Biblije je dato konačno upozorenje: *»I ako ko oduzme od riječi knjige proroštva ovoga, Bog će oduzeti njegov dijel od knjige života, i od grada svetoga, i od onoga štoje napisano u knjizi ovoj.«*

Ko bi mogao olako ovoj Reči da doda? Kao što je sigurno da se ispunilo ono što je Bog rekao u početku: *»... jer u koji dan okusiš s njega, umriješ.«*, toliko je definitivno da će ova Reč sebe opravdati kao istinu. Bog misli ono što kaže, i kaže ono što misli. Biblija ne može biti prekršena. Sve Njegove odluke su nepromenljive i savršene.

POSLEDNJA VOLJA

Apostol govori o Svedočanstvu ili Volji, o finalnoj dispoziciji, koja čim dodje na snagu, ne može se više izmeniti niti joj se nešto može dodati (Gal. 3:15). Novi Zavet je stupio na snagu na bazi smrti našeg GOSPODA. Kako se mogu ljudi usude, da preuzmu naprave sve, izmene? U Jevrejima 9: 16-17 još jednom je dat izveštaj o ovim okolnostima: *»Jer gdje je zavjet valja da bude i smrt onoga koji čini zavjet. Jer je zavjet po smrti potvrđen ...«*

Često postoji borba oko položaja pojedinca u društvu. Medjutim isključena je mogućnost, da se poslednja želja, koja je zapisana može kompletno izmeniti, ipak na neshvatljiv način, to se tačno dogodilo sa GOSPODNIJIM Zavetom. S jedne strane ljudi se odnose na Hrista, a s druge strane su od Njega i Njegovog Zaveta napravili nešto sasvim drugačije. Ono što je ON ostavio iza sebe, postalo je neefektivno, i u Božju Reč, njoj su unesene potpuno strane ideje.

Svaka crkvena zajednica, ima prava, da veruje i radi ono što želi. Kada medjutim, neko tvrdi da predstavlja crkvu živoga Boga ili crkvu Isusa Hrista, onda Božja Reč i Isusov Zavet moraju biti uzeti u svojoj celovitosti tačno onako kako su nam ostavljeni. Otkuda tu imaju te sve dogme, i veroispovesti, koje su bile u toku crkvene istorije priljubljene, svojega mesta. One sigurno ne pripadaju Zavetu koji nam je ostavljen.

U svesti ljudskog roda je ugradjena misao, da su organizovane crkve ustanovljene od Boga, koje ovde na zemlji poučavaju i deluju umesto Hrista. Šta su medjutim one u realnosti? U malom katekizmu mi čitamo pod naslovom >Crkvene Zapovesti<, poslednji deo: *»Hristos je reprezentativima crkve dodelio pravo da odredjuju zapovesti. ON želi da se mi pokorimo crkvenim zapovestima i da to bude važnije od ljubavi*

prema Njemu.« Kada i gde je Hristos nešto tako rekao? Božje zapovesti su date mnogo ranije i treba da budu svima poznate. Ali nažalost, ljudi su poštovali zapovesti crkve kao da su to Božje zapovesti i tako su otišli u greh.

U vreme Konstantina sekularna populacija je prepoznata kao crkva. 313 godine nove ere, on je započeo načinom političkih šahovskih poteza da pridobija za svoju svrhu i jedno i drugo hrišćanstvo i paganizam. Pod uticajem njegovog podbadanja je sazvan Nikejski koncil.

Posle 325 on je potpomogao konstrukciju, od obe vrste gradjevina hišćanskih i paganskih hramova. Pod njegovom vlašću je sekularno hrišćanstvo dobilo svoj oblik, i na taj način je postala duhovna sila unutar Rimske Imperije. Euzebije je u njemu video spasitelja koji imperiju može izvući iz dubina njenog nepovoljnog položaja. Posle okrutnih progonstava hrišćana od vremena Nerona do Dioklecijana, čovek je sada počeo da udiše znak oslobodjenja.

380 godine od strane Teodosijusa i Gracijana univerzalna sloboda veroispovedanja je dovedena do kraja. Do tada su još uvek postojale skupštine raznih verovanja koje su egzistirale zajedno sa hrišćanskom crkvom, koja je bila priznata od države. Od sada je civilno stanovništvo silom države bilo prislijeno da postane >rimsko< hrišćansko stanovništvo. Ovaj proces je došao do svoje kompletnosti pod Justinijanom (527 - 565). Crkva je sada konačno bila prepoznata kao Crkva Država, i sveštenici su bili službenici grada. Sa raspadom paganske Rimske Imperije, ustanovljena je religiozna prevlast Rima. Počeo je okrutni srednji vek; i otprilike, hiljadu godina je trebalo da prodje do pojave Reformacije. Autokratija crkve i države, u kojoj je crkva skoro uvek bila pobednik, imala je posledicu, zato da su svi, koji su drugačije verovali bili progonjeni. Sve nacije su silom bile hrišćanizovane. Milioni su ubivani mučeničkom smrću, medju njima, stotine hiljada Jevreja, koji su žigosani kao >ubice Hrista<, i >Božji neprijatelji<. Crkva je postala faktor političke moći.

Već u prva dva stoleća posle Hrista, predstavljene su razne iz fabrikovane doktrine. Medjutim, u 3. stoleću počela je opšta upotreba sile prisiljavanja. Zahtevana je odanost novim doktrinama i praksi. Uvedeni su raspeće, znak krsta, voštane sveće i tamajan. Sve više i više su dodavane neke nove stvari; obožavanje svetaca, dnevna misena žrtva, i još mnogo toga sličnog.

431 godine nove ere na koncilu u Efesu, objavljeno je proslavljanje Marije kao majke Božje. Otprilike 500-to godina nove ere, sveštenici (kako su se sada nazivali) počeli su da se uniformisano oblače. Sledili su, praznik u čast Device Marije, ljubljenje papainih nogu, obožavanje statua i relikvija, obožavanje Josipa i post u petak. Celibat za sveštenike je uveden 1079 godina, zatim brojanice, prodaja indulgencija (novačanih

naknada za grehe), doktrina o transupstanciji (preobraženje hleba i vina u stvarno telo i krv Hristovu), praznik corpus Christi, itd., itd., do objave dogme o fizičkom uznesenju Marije; takodje je uvedena ispovedaonica, što je bilo sasvim nepoznato u vremnu apostola.

Lista bi se mogla nastaviti *ad libitum* (po volji). Kod ove tačke, mora se jasno kažu, da ove dogme, nemaju ništa zajedničkog, sa ranim hrišćanstvom i sa učenjem apostola. S kakvim pravem su one uvedene? Generalno govoreći svaka originalna doktrina je izmenjena i mnogo stvari joj je dodato, tako da više ništa nije ispravno.

GOSPOD je na primer rekao: »I ocem ne zovite nikoga na zemlji; jer je u vas jedan otac koji je na nebesima.« (Mat. 23: 9). Ko može shvatiti, na koji način je ova zamisao kompletno zanemarena, i da ceo svet pada kod stopala čoveka da bi mu ukazao poštovanje kao >Svetom Ocu<? **OVAKO VELI GOSPOD:** »... i slave svoje ne ću dati drugome.« (Iza. 48: 11). Isus Hristos nas je učio da se molimo: »Oče naš, koji jesi na nebesima, neka se sveti ime tvoje ...« Nije li to jednostavno, bogohuljenje ako se ova forma slavljenja tako obesčasti i uputi čoveku? Ko je onda Sveti Otac, čije Ime bi trebalo da bude svedeno? Da li je ON na nebu ili na zemlji?

Gde u prahrišćanstvu nalazimo izveštaje o pojavi Marije? Gde nalazimo mesta hodočasnika ili praksu proslavljanja svetaca? Naprotiv, Biblija upečatljivo upozorava protiv bilo kakve komunikacije sa mrtvima. To je praksa spiritizma i okultizma. Takodje proslavljanje bića radi zaštite je apsolutno nebiblijska; da, i više od toga: to se jasno vraća do kulta idolskog slavljenja u paganizmu.

Jednako je nemoguće pronaći u Pismu i najmanji nagoveštaj toga da je Marija posrednik između Boga i čoveka. Zapisano je: »Jer je jedan Bog i jedan posrednik Boga i ljudi, čovjek Hristos Isus.« (1. Tim. 2: 5). Isto važi kada je u pitanju praksa, da Mariju smatramo kao nekoga koja ima ulogu zastupnika. U Božjoj Reči je sasvim jasno rečeno: »... imamo zastupnika kod oca, Isusa Hrista pravednika. I on očišća grijeha naše, i ne samo naše nego i svega svijeta.« (1. Jov. 2: 1-2).

Isto tako tekst iz Novog Zaveta daje izveštaj da se u novozavetnom periodu jedino dogodilo telesno uznesenje Hrista: »I kad ih blagosiljaše, odstupi od njih, i uznošase se na nebo.« (Luci 24: 51). Nijedan apostol nije znao ništa o telesnom uznesenju Marije. I tek prvo postala je 1951 legenda, daje Marija bila uznesena telom i dušom na nebo, postala je jedna dogma. Za tako nešto ne postoji biblijski temelj. Zapovesti čoveka nikada nisu donele nikakvo spasenje, već pre su milione ljudi sprečavale da dodju do spasenja.

NEBIBLIJSKE TVRDNE

U Pismu ne postoji ni najmanji nagoveštaj o nekoj osobi koja bi imala

autoritet da bude smatrana Petrovim nasljednikom. U njoj se nigde ne govori o bilo kakvom zastupniku Hrista. Biblija daje jedino izveštaj koji su saopštili učenici Isusa Hrista. Takodje u Bibliji nema teksta koji tvrdi, da je Petar postavljen da bude vidljiva glava crkve. Kako bi tamo mogao da postoji jedan čovek koji treba da bude glava, kada je sam Hristos glava?

O Isusu Hristu je napisano: *»I on je prije svega, i sve je u njemu. I on je glava tijelu crkve ...«* (1. Kol. 1:17-18). Ko god tvrdi daje glava, uzdiže sebe do nivoa Hrista i zato mora sebe postaviti pod osudu Božje Reči (2. Sol. 2: 3-4). Hrišćanin koji veruje u Bibliju može samo GOSPODA prepoznati kao glavu crkve. Namesnik, ili *>Vicarius filii Dei<*, je nešto što nije uspostavio Hristos. ON sam je otkupio Svoju crkvu i ON je vodi u savršenstvo.

Interesantno je pročitati o duhovnom razvoju događaja u crkvenoj istoriji. Legende, o tome, da je Petar delovao kao biskup u Rimu i da je tamo sahranjen ne mogu istorijski biti dokazane. Postoji samo izveštaj o Simonu vračaru, koji je na senat i narod Rima, ostavio takav utisak, da su ga proglasili bogom i napravili njegovu statuu, postavivše je sa natpisom: *>Simoni dea sancto<*.

Kakve to veze ima sa Božjim jednim čovekom, Simonom Petrom, koji nikada nije kročio u Rim? Takodje i ovde mi upućujemo samo na Sveto pismo. Prema Galaćanima 2: 9, Petar, Jakov i Jovan jednim delom, i Pavle i Barnaba sdrugima, su se rukovanjem složili da Pavle i Barnaba treba da idu kod neznabožaca, Petar i osrtali trebali da idu kod Jevreja.

Pavle je bio izvanredan apostol za pagane, jer ga je Bog odvojio za tu svrhu. Njemu je Bog rekao: *»... idi; jer ću ja daleko da te pošljem u neznabošce.«* (Dela Apost. 22:21). Pavle piše crkvi u Rimu: *»... poći ću preko vas u Španjolsku.«* (Rim. 15:28). Pavlova misionarska putovanja uključujući, i sto i Rim, su jasno opisana. Zašto nije podan nijedan izveštaj o Petrovom putovanju u taj grad? Pavle je iz Rima poslao većinu svojih poslanica raznim crkvama i raznim osobama. Mnogi koji su bili s njime skupa na tom mestu, nazvani su svojim imenom a Petar nije ni jednom spomenut. Ko bi mogao pretpostaviti da je ovo moguće, i ako bi Petar radio zajedno sa njime u Rimu?

Ako se sve sabere, od sekundarne je važnosti gde je Božji čovek proveo svoje vreme i gde je radio. To je jedino stvar izlaganja pobožne fabule, na kojoj je velika institucija izgradjena, pomoću koje ona pokušava da poda autoritet svojoj doktrini. Na ovo mi možemo odgovoriti jedino rečima *samog Petra: »Jer vam ne pokazasmo sile i dolaska GOSPODA našega Isusa Hrista po pripovijetkama mudro izmišljenijem ...«* (2. Petr. 1:16).

Takodje Sveto pismo ne daje nikakav izveštaj o apostolskom nasledju. Kada je Leo Veliki 440 godine nove ere bio izabran za rimskog biskupa,

dao je izjavu, rimski biskup ima prednost nad svim drugim biskupima. On je bio, taj koji je u vezi ovoga uputio na Mateja 16: 16. On je sebe ceremonijalno proglasio za Petrovog nasljednika. Pa i do tada je ova ideja neprekidno davala svoj rod među >Nikolaitima<, ali nikada nije bila uključena u duhovnu službu. To je bila direkcija verovanja koja je naglašavala razliku između slušanja laika i braće propovednika. To je apsolutno protiv Reč. Otkupljena crkva sačinjava >carsko sveštenstvo< (1. Petr. 2: 9).

Istoričarima je dobro poznato, da je posvećeni Božji čovek Polikarp (umro je 155 godine nove ere) bio sa Jovanom, učenicom koga je Isus voleo i koji je bio proganjan i spaljen na ostrvu Patmosa. On je čuo čisto svedočanstvo iz usta apostola. Ni jednom u njegovim rukopisima nije pronađen ni najmanji nagoveštaj o idejama koje su kasnije izmišljene. Ireneus jedan ovlašćeni poslanik u Hristosu (t 202), bio je još u određenome vremenu s Polikarnom zajedno. Takodje on nije ništa spomenuo o Petrovom sledbeniku. Pa i do toga vremena pokušavano je, tako na dalje po mogućnosti, držati se Reči Božje. Tertullian (t 220) je rekao: »GOSPODU, ne služi, pripada pravosuđe i presuda.«

Čak na Nikejskom koncilu takva misao nije pomenuta od strane dvojice govornika Atanasijusa i Arijusa. To se nije desilo dok je 445 godine nove ere imperator Valentinian nije potvrdio rimskog biskupa kao najvišu glavu zapadne crkve. Sada je sva sila zračila iz Rima. Poznati crkveni učitelj Avgustin od Hippo-a (354-430) je dao ovoj zamisli preimućstvo kada je pisao o >božjoj državi<. Po njemu je crkva konstituisala >Carstvo Božje<. On je učio >crkva je autoritet<. Gde ostaje autoritet, Njega koji je rekao: »... *data mi je sva vlast na nebu i na zemlji!*«?

Ovaj nebiblijski razvoj događaja ne može poticati od apostola u ranoj crkvi. Kao što je već pomenuto, u to vreme je bilo službi koje je instituisao GOSPOD za celu crkvu. Ali svaka lokalna skupština je imala odgovornu braću. Oni su bili obeleženi ili kao >starešine<, kao >nadglednici< ili kao >biskupi<. Na primer, u svojoj poslanici u Filipljanima Pavle pozdravlja crkvu GOSPODNJU kao svete, zajedno sa njenim biskupima i djakonima. Ove su dve službe pripadale lokalnoj crkvi. Biblijski zahtev za ovaj zadatak je bio da takav čovek mora biti oženjen (1. Tim. 3: 3) - nikada nije zahtevano od bilo kog apostola ili proroka da bude muž jedne žene, ali se to zahtevalo od djakona i biskupa. Samo neko ko je sam morao da nadvlada brak i porodične probleme iz iskustva, može drugima dati savet ili im pomoći.

Medjutim, već tada je Duh Božji otkrio, kao što je sam Pavle rekao, da to neće ostati tako. U 1. Timoteju 4 mi čitamo: »*A Duh razgovijetno govori da će u posljednja vremena odstupati neki od vjere slušajući lažne duhove i nauke djavoljske, U licemjerju laža, žigosanijeh na svojoj savjesti, Koji*

zabranjuju ženiti se, i zapovijedaju uzdržavati se odjela ...» O čemu razmišljamo kada čitamo ovu Reč? Ona se bukvalno ispunila.

Nesporazum

Ko god pažljivo čita Mateja 16:18 ustanovićé da GOSPOD nije rekao: »Ti si Petar i na tebi ću saizidati svoju crkvu,« već: »*Ti si Petar i na ovome kamenu saizidati crkvu svoju.*« Nije dopustivo uzeti bilo koji stih i samovoljno ga tumačiti. U cilju da dobijemo jasan odgovor neophodno je čitati ceo kontekst.

U oba, i u Starom i u Novom Zavetu GOSPOD je često smatran stenom, ali nikada čovek. Petru je upravo bilo dato božansko otkrivenje koje se tiče Hrista, i nekoliko minuta kasnije, morao je da uvidi svoju grešku, svoju pogrešivost. Samo nekoliko stiha kasnije, GOSPOD je rekao istom Petru: »... *idi od mene sotonu; ti si mi sablazan; jer ne misliš što je Božije nego ljudsko.*« (Mat. 16: 23). To bi trebalo da navede na razmišljanje sve one, koji se usudjuju da svoje vlastito mišljenje unose u Božju Reč. Sve što nije u saglasnosti sa pisanom Božjom Reči dolazi od lažnog nadahnuća. Iste reči koje je GOSPOD jednom rekao Petru, koji u tom trenutku nije razmišljao na božanski način, već po ljudskoj liniji, ON kaže danas svakome, ko stoji pod lažnim nadahnućem.

U duhovnom svetu, nije stvar od toga, da li mi uzdižemo, ili ćemo mi o dobrim, osvetljavajućim mislima da govorimo, nego o tome, dal mi večne Božje misli, koje je ON U Svojoj Reči jasno izrazio. Postoje samo dva izvora nadahnuća. Individua vuče ili iz jednog ili iz drugog. Sotona je počeo s prvim ljudskim bićima u Edenskom vrtu, sotona je počeo da postupa tako, što je Božjoj Reči dao svoje vlastito tumačenje. Eva je bila prva koja ga je poslušala, i posle toga je Adam odmah poslušao nju. Na ovoj način je počela cela nevolja na zemlji. Mora sa sigurnošću biti jasno, da se sotona neće nikada pojaviti, sa objavom odvojene od Boga i Božje Reči. To bi bilo suviše očigledno. On uvek koristi Božju Reč, ali je citira u iskrivljenoj formi. Jer samo pošto on uspe da zadovolji ljude, ubedivši ih da će oni činiti Božji posao, onda ih može prevاري. Zato ono što on kaže, uvek zvuči veoma pobožno i božanski.

Iz izveštaja o kušanju našeg GOSPODA jasno je da je neprijatelj takodje došao k Njemu sa biblijskim citatima, koje je on medjutim izokrenuo van njihovog pravog konteksta i lažno ih primenio. GOSPOD mu je svaki put odgovorio sa: »*Ali pisano je ...*« Upućivanje na biblijske citate zato ne znači ništa, ako se oni ne nalaze u saglasnosti sa totalnim svedočanstvom Svetog pisma. Uvek će se lako pojaviti neprijatelj citirajući Bibliju, on ne ostavlja ni jedan citat u njegovom originalnom kontekstu.

Ključevi

Reči: *»Ja (Isus) daću ti ključeve od carstva nebeskoga,«* gde je GOSPOD uputio Petru, koje su direktno povezane sa njegovim pozivom i poslanstvom. Kada se prackrka okupila na dan Pentakosta, Petar je nastupio kao Božji glasnik. Ispunjen Svetim Duhom on je u nekoliko reči izneo mnoštvu ljudi koji su se tu okupili fundamentalnu istinu o spasenju. Jer oni koji veruju u skladu sa Novim Zavetom, oni se zauvek obavezuju.

Ključ simbolizuje prilaz stvari. Ako neko ima ključ za palatu, kuću, ili kola, on ima prilaz k njima. Zaključana vrata su otvorena za njega, i on može ući. Ukoliko bi bilo, i ko imao ključeve za nebesko carstvo, onda ima Božje carstvo sa svim svojim blagom, sa svim svojim obećanjima i darovima, je za njega otvoreno. Jednostavno rečeno on ima slobodan pristup svemu što je Bog pripremio. Onim rečima koje je rekao Petru, GOSPOD je želeo da na poseban način naglasi ovu činjenicu. Na prvom mestu božanski autoritet je proročki bio postavljen na GOSPODA (Iza. 22: 22). Kasnije je ON to dao Svojim slugama, koje je ON lično pozvao u Svoju službu.

Tvrdnja iz Mateja 18:18 je takodje na pogrešan način uzeta iz konteksta. Tom tvrdnjom GOSPOD ne govori Petru, već pre celoj crkvi. Zato je ON rekao u množini: *»Jer vam kažem zaista: štogod svežete na zemlji biće svezano na nebu, i štogod razdriješite na zemlji biće razdriješeno na nebu.«* Gde neko može čuti za sveštenike koji mogu vezivati sotonine sile, izgoniti đavole, i oslobadjati one koji su vezani? Svako može nositi ključ na svojoj odori. Ko, međjutim, poseduje božanski autoritet?

Sledeći stih takodje nedvosmisleno dokazuje, da se GOSPOD obraća celoj crkvi: *»Još vam kažem zaista: ako se dva od vas slože na zemlji u čemu mu drago, za što se uzmore, daće im otac moj koji je na nebesima. Jer gdje su dva ili tri sabrani u ime moje ondje sam ja među njima.«* Kako bi se mogao izvesti zaključak, da se stih 18 odnosi samo na one koji imaju službu, je neshvatljivo.

Verni konstituišu telo GOSPODNJE i svi su jednaki pred Bogom. Crkvi u Rimu Pavle piše: *»Jer kao u jednom tijelu što imamo mnoge ude a udi svi nemaju jedan posao, Tako smo mnogi jedno tijelo u Hristu, a po sebi smo udi jedan drugome. A imamo različite darove po blagodati koja nam je dana ...«* (Rim. 12: 4-6). Ove misli jesu mnogo potpunije navedene i sa posebnim značenjem od strane samog Pavla u njegovoj prvoj poslanici Korinćanima, glava 12, od stiha 4: *»Darovi su različni, ali je Duh jedan.«* On naglašava da smo mi kroza Svetoga Duha ka ovome tijelu GOSPODNJEMU bili priljubljeni kao udi. Od 7. stiha on izlaže: *»A u svakome se pojavljuje Duh na korist.«* To je jedno iskustvo. Onda on

nastavlja i navodi listu od devet duhovnih darova koje poseduju članovi tela Isusa Hrista: »*Ali Bog postavi sve ude u tijelu kako je koga htio.*« (1. Kor. 12: 18).

Apostolski autoritet

Apostoli i svi istinski od Boga poslani ljudi nisu vlastitim načinom svetske sile, već su došli u božanskom autoritetu, sa silom Svetog Duha. Božanski autoritet je bio ispoljen jedino u kombinaciji sa objavom Božje Reči po Božjoj zapovesti, autoritet koji je rezervisan za Boga u Njegovom suverenitetu. Ovaj autoritet nije dat u cilju da jedna osoba treba da dominira nad drugima, već da bi se svi pokorili moćnoj Božjoj ruci. Ovaj autoritet ne zavisi od službe, već je povezan od strane svih prigrljenom silom uskrslog Hrista.

Posle Njegovog uskrsnuća, GOSPOD je rekao Svojim prisutnim učenicima: » ... *mir vam; kao što otac posla mene, i ja šaljem vas.*« Dalje piše sledeće: »*I ovo rekavši dunu, i reče im: primite Duh sveti. Kojima oprostite grijeh, (ne vi oprostite), oprostite im se; i kojima zadržite, zadržaćete se.*« (Jov. 20: 21-23). Veza koja se ovde javlja je veoma jasna. GOSPOD upućuje od svih prigrljenju zapovest, samo takvim ljudima koje je ON uzeo u Svoju službu za objavu evandjelja. Ko danas može da nosi svedočanstvo, da smo pozvani i da nam je data naredba od GOSPODA? Na koga je ustvari GOSPOD u realnosti tom prilikom udahnuo Svog **Duha? Ko ima prava da deluje u Njegovo ime?**

Da li su Petar i Pavle bili izabrani od zajedničkog tela nekog skupa ljudi? Ili su oni bili odredjeni od Boga? Tamo nije bilo kardinala, da u vezi toga glasaju, kao što je to bio slučaj u 11. stoleću. U pravcu neba se nije dizao dim, niti je ceo svet klicao od radosti. U ranoj crkvi, ljudi su Božji, potpuno razumeli, ono što je GOSPOD zapovedio. Oni su Svetim Duhom bili vodjeni. Sve spise, koji su pripadali odredjenoj temi, oni su na korektan način skupili zajedno s time što su pronašli zajednički imenilac.

Na dan Pentakosta Sveti Duh je pao kao zvuk razarajućeg i moćnog vetra praćen sa razdijeljenim plamenim jezicima božanske vatre koja se pojavila nad svima koji su tamo bili prisutni. Tako pročišćeni božanskom vatrom, oni su bili u stanju, kao proroci iz Starog Zaveta, da izgovore Reč sa autoritetom Svetog duha. Ono što je Petar propovedao u prvoj propovedi, biće rečeno do poslednje propovedi od strane svih koji su pozvani od GOSPODA i ispunjeni Svetim duhom: »... *pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenjegrieha ...*« (Dela Apost. 2: 38). *Sa poštovanjem prema onima koje je sam GOSPOD, ON je rekao: »Ko vas sluša mene sluša; i ko se vas odriče mene se odriče ...*« (Luci 10: 16).

Oproštenje greha

Ako GOSPOD danas govori kroz bilo koju osobu; ON će reći isto što je ON rekao pre dve hiljade godina. U Luki 24: 47 napisano u vezi Hrista: *»I da se propovijeda pokajanje u ime njegovo i oprostjenje grijeha po svijem narodima počevši od Jeruzalema.«* Oproštenje greha nije povezano sa nekom službom, već sa Isusom Hristom, Jednim koji je bio razapet. Samo pod zvukom propovedanja može Duh Božji proizvesti neophodno pokajanje, kod onih koji čuju, i darivati im razumevaje, da se treba obrate. Samo na ovaj način je verniku dano oprostjenje. To je lični doživljaj, ne delovanje neke službe.

U Rimljanima 10 Pavle objašnjava da vera dolazi propovijedanjem, što znači, propovijedanjem Božje Reči. U ovome je važno znati, da nije potrebno samo da se nešto propoveda, već da jezgro propovedi treba da bude sam Hristos i Njegovo evanđelje, sa otkrivenjem koje je ON dao.

Treba zaista neobično da nas to pogodi, da su se ljudi s jedne strane oslobodili svojih greha i da su im ti gresi oprosteni, ali s druge strane su poučavani da kazna koju moraju da podnesu, se sastoji u tome da moraju da ispaštaju. Božja Reč kaže drugačije: *»Jer jednijem prinostom savršio je u vijek one koji bivaju osvećeni.«* (Jevr. 10: 14). Evanđelje Isusa Hrista je radosna poruka, poruka spasenja. Bog je prorokovao kroz proroka Izaiju:

»Recite onima kojima se srce uplašilo: ohrabrite se, ne bojte se; evo Boga vašega; osveta ide, plata Božija, sam ide, i spašće vas.« (Iza. 35: 4). Apostol Pavle potvrđuje to sa sledećim recima: *»Jer se pokaza blagodat Božija koja spasava sve ljude.«* (Titu 2:11). Izaija je uskliknuo: *»Ali on bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscijelismo.«* (Iza. 53: 5).

Ko god prihvati GOSPODA kao Otkupitelja, ne može više biti kažnjen, jer je ON preuzeo našu kaznu na Sebe. Onaj ko to veruje prima mir sa Bogom i oprostjenje greha. Pavle piše: *»Opravdavši se dakle vjerom, imamo mir s Bogom kroz GOSPODA svojega Isusa Hrista. Kroz kojega i pristup nadjosmo vjerom u ovu blagodat u kojoj stojimo ...«* (Rim. 5: 1-2).

Apostol dalje piše o Hristu: *»U kome imamo izbavljenje krvlju njegovom, i oprostjenje grijeha, po bogastvu blagodati njegove ...«* (Efež. 1: 7). Svi mogu pročitati u Kološanima 1, od 14. stiha, kako je kompletan posao otkupljenja identifikovan sa samim Otkupiteljem. U Rimljanima 1:16 Pavle kaže: *»Jer se ne stidim evanđelja Hristova; jer je sila Božija na spasenje svakome koji vjeruje ...«* Nikada se ne može dovoljno naglasiti, da ova vera počiva na samoj Božjoj Reči. Medjutim nisu svi u stanju da poučavaju ono što Bog želi, i u činjenju toga koriste ime Hristos. Vera mora biti u skladu sa Pismom.

U njoj nema praznog obećanja što se tiče bilo kog posebnog vremenskog perioda, ali ispunjenje toga je u onome štoje sam GOSPOD rekao:

»Zaista, zaista vam kažem: ko moju riječ sluša i vjeruje onome koji je mene poslao, ima život vječni, i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.« (Jov. 5: 24).

Kako bi oprostjenje, koje je dar Božje milosti, moglo zavisi od delovanja sveštenika? Ona zavisi samo od vere pojedine osobe, koja sluša evandjelje i prihvata ga. Pisano je: *»Za to dakle kao što za grijeh jednoga dodje osudjenje na sve ljude, tako i pravdom jednoga dodje na sve ljude opravdanje života.« (Rim. 5: 18).*

Gde tu još ima mesta za dobra dela, pomoću kojih čovek može postići svoje vlastito spasenje? Svako ko ima srca i može činiti dobro će to činiti, ali niko ne može time zaraditi svoje spasenje. Kada je naš GOSPOD bio na krstu, i povikao *>Svršeno je!<* i umro, naše spasenje je tada bilo plaćeno jednom za sva vremena. Pavle dalje objašnjava: *»Jer kao što neposlušanjem jednoga čovjeka postase mnogi grješni, tako će i poslušanjem jednoga biti mnogi pravedni.« (Rim. 5: 19).*

Kao što je sigurno da smo preko Adama svi odvedeni u propast, u smrt, i postali smo odvojeni od Boga, isto tako je sigurno da smo od propasti otkupljeni kroz Hrista, da smo prešli iz smrti u večni život i izmireni smo sa Bogom. Sam Bog je napravio dobro naknadu za gubitak. Onaj koji veruje nalazi spasenje. Petar svedoči sa jednostavnošću: *»Jer nema drugoga Imena pod nebom danoga ljudima kojijem bi se mi mogli spasiti.« (Dela Apost. 4:12).* Nema ničega što bi se moglo dodati ovim jednostavnim i otvorenim činjenicama.

Bilo bi nedostojno sa Božje strane ako bi ON naše večno spasenje postavio tako da ono zavisi od dobre volje drugih ljudi. Nedvosmisleni zadatak autorizovanog Božjeg glasnika se sastoji u tome, da svojoj publici pokaže propovedajući iz Pisma, da se veliko izmirenje između Boga i ljudi dogodilo na Golgoti.

U vezi ovoga je moguće tokom propovedi sa božanskim autoritetom reći onima koji slušaju: *»Verujte da su vam gresi oprosteni! Verujte daje vaša krivica odstranjena! Verujte da je vaša kazna za vas plaćena!«* Kome god su ove božanske činjenice Božjim Duhom objašnjene na bazi Božje Reči, njemu su za sva vremena oprosteni gresi i može hodati slobodno. Medjutim, svako to mora prihvatiti za sebe, ako želi da primi lično uverenje o spasenju.

Novi početak

Neposredno pre pojave Reformacije istorijski razvoj, crkve je dostigao svoj zenit. Ispoljavanje i kombinovane sile države i crkve u tom vremenskom periodu je nešto nezamislivo. Oni koji su mislili i verovali drugačije bili su optuženi za herezu, proglašeni hereticima, i lišeni života u svakom zamislivom vidu. Ovde se može pomenuti samo španska

inkvizicija u 15. stoleću, kao i sudjenje vešticama, i njihovog spaljivanja na lomači. Mi ne želimo ovde da ulazimo u mnoge ljudske greške. Samo želimo da ukažemo na stadijumu duhovnog razvoja i dogadjaja, do kojeg je degenerisano hrišćanstvo stiglo tokom vremena.

Ova zemlja je natpoljena sa mnogo krvi. Jedan od najpoznatijih mučenika pre pojave Reformacije je bio Jan Hus (mučenički ubijen 1415). Njegov glas se poslednji put čuo na koncilu u Constance, ali je međutim bio učtkan bez mogućnosti da bilo šta ispravi. Klečeći sa očima usmerenim ka nebu, mirno je slušao dok mu je izrečena presuda. Onda je povikao: »GOSPODE Isuse, molim te za Tvoju milost: Oprosti svim mojim neprijateljima.« Oci koncila su se smejali, i on je bio odveden na lomaču da bude spaljen.

Ali Reformacija, koja je predstavljala tačku preokreta u istoriji crkve, nije više mogla biti zaustavljena. Istina evandjelja obasjala je stazu sa silom. Martin Luther i ostali su ustali protiv zloupotreba koje su odobravane pa čak i potpomagane od strane crkve. Dobro poznati delilac indulgencija (novačane naknade za greh), Tetzl, je pripadao onima koji su bogohulili Boga u rečima i delima, i on je propovedao, da Papa ima apsolutno pravo da oprašta grehe živih i mrtvih, i da je apsolutnost Pape upravo toliko efektivan, kao i Hristov krst. Izmedju ostalog on je takodje pomenuo da Papa za onu sumu novca koliko je vredela indulgencija može čak oprostiti grehe svakome ko je silovao Božju majku. Prosto rečeno to znači: svako može počiniti najgori zločin i Papa će mu sve oprostiti i darivati indulgenciju, pod uslovom da se čuje da je novac otišao u crkvenu kasu.

Crkvena istorija beleži sledeće: »Luther je čuo za užasne izveštaje o onome šta je jedan bestidni monah propovedao, da je sila prodaje indulgencija efektivna kao i Hristov krst, da on ima punomoć koju mu je dao apostol Petar, i da je načinom prodaje svojih indulgencija spasao više duša, nego štoje to učinio sam Petar svojim propovedima.« i »Ono štoje Luther primetio u vezi praktičnih posledica propovedanja o indulgencijama, dalo je impulsa prvom reformističkom aktu.« Kao što je to uvek bio slučaj, u ovoj prilici je Bog takodje na zemlji koristio ljude da bi proslavio Svoje ime. Ljudi poslani od Boga nisu samo bili poznati u istoriji i koji imaju velikog značaja u crkvenoj istoriji, već koji su takodje bili Božje sluge kroz koje je istorija oformljena u vidu širenja na zemlji evandjelja o Božjem carstvu.

Takvi ljudi su bili Martin Luther, Huldreich Zwingli, Philip Melanchthon, John Calvin, John Knox i veliki broj ostalih koji su živeli u to vreme. Posle mnogo stoleća tokom kojih je Sveto pismo bila zabranjena knjiga za ljude, ljudi su konačno počeli da čitaju Božju Bibliju i daje prevode. Prvo je Biblija bila štampana i objavljena na 14 jezika; otprilike oko 1600-te godine bila je prevedena na četrdeset jezika, 1800-te na

sedamdeset i dva, i oko 1900-te na pet stotina šezdeset i sedam jezika. U 1950-toj godini se dogodila prekretnica kada je Biblija prevedena na jedanaest stotina jezika i dijalekata. Uprkos svim naporima da bude uništena, Božja knjiga je doživela najveći broj izdanja i predstavlja najčitaniju knjigu na svetu.

Kroz Njegovu Reč Bog je ponovo govorio i dopustio da još jednom biblijske istine postanu realnost u ličnom verskom životu pojedinca. Međutim, vernici tu nisu stali, već su takodje pokušali da drugim ljudima bliže prinesu to što je postalo veliko i dragoceno. Uspeh koji su reformatori postigli, izazvao je reakciju ustanovljenog duhovničarstva, koje je po svaku cenu želeo da spreči širenje Božje Reči. Rezultat toga je bio taj, da je poruka koja donosi radost i slobodu okružila još veći prostor.

Posmatrano sa tačke gledišta crkvene istorije, svaki od učesnika u ovom procesu je trebao da obavi tačno određeni zadatak. Gledajući na to bliže, oni su jedni druge dopunjavali u doktrinama koje su posebno specijalno naglašavali. Ponovo je stavljen akcenat na to da je Biblija jedini kriterijum za objavljivanje evandjelja. Niko se danas ne bi usudio da toliko jasno imenuje sporna pitanja kao što je to učinio Luther. To je vredno pažnje, kako je on uspeo da razotkrije antihrista. On se nije mnogo brinuo za posebne argumente, već se neprekidno pozivao na Pismo, u onom stepenu koliko mu je ona bila otkrivena. Tako, na primer, pisao je o kraju babilonskog ropstva crkve i ušao u jasno oslobadajuće opravdanje verom, koje osoba prima milošću Božjom, suprotno opravdanju delima, koje nikome ne može dati spasenje.

Mnogi su danas takvog mišljenja, da je Reformacija bila neophodna samo zbog moralnog truleža i vanjskih okolnosti pod kojima se crkva tada nalazila. I ako je postojalo ovakvo stanje stvari, ovakva tačka gledišta mora biti kontradiktorna. Sa Reformacijom tu nije bilo stvari ponovnog moralnog naoružanja, već mnogo više, prodor ka duhovnoj obnovi. Novi početak je bio neophodan. Praksa duhovnog starateljstva je trebala da jednom zauvek dodje do svog kraja, i ponovo je trebao da bude objavljen dan milosti i dan spasenja. Međutim svi ljudi nisu bili spremni da veruju i da zauzmu svoje mesto na Božjoj strani. Ali uprkos svega prodor se dogodio i neograničena univerzalna sila crkve je bila slomljena.

Samo mali broj njih se danas još seća ili su svesni toga kolika je cena morala biti plaćena da bi se Božja Reč mogla slobodno propovedati. Krvavi otpor-Reformaciji je pokušao da u skoro svim evropskim zemljama uguši reformatorički pokret i da ga baci na kolena, u čemu je delimično i uspeo. Posebno su dobro poznata proganjanja protestanata, u Holandiji i Hugentota u Francuskoj, u kojoj je u noći Svetog Bartolomeja 1572 godine ulicama Pariza tekla krv hiljade protestanata.

U to vreme rimska crkva je istovremeno ispoljavala duhovnu i svetsku silu. Unutar regiona njene vladavine svaka armija joj je bila na

raspolaganju. Ponovo i ponovo su ove armije intervenisale u duhovnim sporovima. Svuda gde se posebno snažno dogodio prodor Reformacije ili je postojala opasnost da se to dogodi, tu bi se pojavila silna vojska. Kada je u Švajcarskoj bila u toku snažna duhovna borba, tamo je takodje bila upotrebljena vojska. Reformacija je trebala da bude zaustavljena i prisiljena na povlačenje. U gradu Cirihi ljudi su se okupili oko Zwingli-ja sa namerom da se zaštite od ovog napada. On sam je marširao u prvim redovima i rekao im: »Zavetujte se Bogu, ON se može brinuti o nama i našim voljenima. Neka Bog uradi ono što mu je ugodno!« Dok je trajala najžešća bitka on je bio pogodjen kamenom i ranjen kopljem. Ležao je medju mrtvima, sklopio ruke, usmerio oči prema nebu i molio se. Kapetan katoličke armije je ovo video, opkoračio nad njim i zahtevao od njega da se ispovedi. Zwingli je ovo odbio. Sa teškoćom je uspeo da izgovori sledeći reči: »Oni mogu ubiti moje telo, ali mi ne mogu ubiti dušu,« pre nego što je dobio smrtonosni udarac.

U Nemačkoj je bila takva situacija da je Reformacija bila potpuno ugušena otporom koji joj je katolička crkva pružila. Švedski car Gustav Adolf je došao sa svojom armijom da pomogne predsedniku Saksonije (Elector of Saxony) koji je bio na strani protestanata. 17. septembra, 1632, je dobijena značajna bitka. Blagovremeno se car molio sledećim rečima: »Svemogući Bože, od koga dolazi pobeda i poraz, pokaži nama, Tvojim slugama, Svoje drago lice, nama koji smo došli iz raznih zemalja da se borimo za slobodu, istinu i Tvoje evandjelje. Daruj nam pobedu za svrhu Tvoga svetog imena. Amen.« Dva meseca kasnije, 16. novembra, 1632, on je pao u bitci na Nemačkom tlu.

Ni pod kojim okolnostima nije moguće ispoljiti sprovedjenje svetske ili vojne sile radi odbrane ili objavljivanja evandjelja. Ali za svrhu istine se mora reći, da su protestanti u ovoj situaciji bili prisiljeni na akciju. Suviše bi bilo opširno ukoliko bi smo išli u detalje mnogih argumenata tokom otpora-Reformaciji, kojom prilikom su hiljade njih položili svoje živote.

Osnivač jezuitskog reda, Ignacijus od Loyola, onaj koji je uglavnom bio odgovoran za sprovedjenje otpora Reformaciji, iz ovog razloga je ušao kao heroj u istoriju rimo-katoličke crkve. Njemu je u katedrali Svetog Petra u Rimu podignut spomenik koji je veći od njegove prirodne veličine i kod čijih stopala se nalazi čudovište na kojem je napisano >Luther< i >Calvin<. Na ovaj način simbolično je prikazano da je on iznikao kao pobednik nad >čudovištem protestantizma<.

Sahranjen je u crkvi >del Gesu< u Rimu pod bogato i velelepno ukrašenim oltarom koji je posvećen njemu. Tamo se nalazi sličan simbolizam. Mermerne figure u grupama sa obe strane njegovog mrtvačkog sanduka predstavljaju pobedonosnu katoličku veru i

pobedonosnu religiju, kod čijih stopala se nalaze knjige i heretici na kojima su isto tako napisana dva imena >Luther< i >Calvin<. Ova dva spomenika govore jasnim jezikom.

Izgleda da danas u protestantskim krugovima nema nikoga ko ovom predmetu daje neku novu misao; ispunjeni duhom svakodnevnice, većina ljudi je upravo zapletena u uobičajenu praksu sadašnjeg vremena. Svuda se govori o dijalogu i žudi se za jedinstvom. Međutim, šta bi svi mučenici i protagonisti Reformacije rekli na modernu kapitulaciju u obavezi poštovanja najsvetijih vrednosti vere i evandjelja? Ali, s druge strane, ovakav razvoj događaja pripada konačnom toku događaja u poslednjem vremenu.

Za Reformaciju se skupo platilo. Može biti da njena smisao i svrha zato nisu bili samo da nam ostave dobro poznate državne crkve i crkvene zajednice, koje se od zemlje do zemlje međusobno razlikuju. Pre bi se moglo reći da je ona ustanovila temelj i polaznu tačku skretanja od ustaljenog svih budućih duhovnih budjenja pravo do sadašnjeg vremena. Da ovaj silni početak nije tada bio započet, danas uopšte ne bi mogle da postoje nijedna od slobodnih crkava i hrišćanskih zajednica. To je stvar progresivne Reformacije, čiji je cilj, obnovljena crkva Isusa Hrista.

Erupcija Reformacije je bio događaj od velikog istorijskog značaja u objavljivanju evandjelja. Duh Božji je doneo svetlost i život u religiozni svet, koji je do tada bio mrtav. Božja Reč je postavljena u centar svakog propovedanja. Od tog vremena internacionalno dobro poznate ličnosti imaju u velikom stepenu naglašane razlike u svojim doktrinama. Da su skupljene zajedno, rezultat toga bi bila jedna harmonična celina.

Možemo biti sigurni, da sve istine nisu odjedanputa bile propovedane u jedno isto vreme. Takodje je bilo tačaka doktrine, takve kao što je ona o trojstvu i trinitarijanskoj formuli krštenja, od kojih nijedna nije usidrena u svedočanstvo proroka i apostola, i koje nisu bile predmet bavljenja >oficijelnog< Reformacijskog pokreta. Delimično je težina rimskog nasledja bila prenešena u Reformaciju, ona koja danas još uvek opterećuje sve protestantske denominacije i slobodne crkve.

U drugoj rundi se pojavio John Wesley, i sa njime veliki broj vatrenih propovednika duhovnog budjenja. Oni su naglasili drugo iskustvo obraćenog čoveka. Upravo kao što je opravdanje milošću samo kroz veru u kompletni otkupljujući posao Hrista u početku bilo naglašeno u Reformaciji, tako su ovi ljudi dali, istaknuti položaj nadi vernika opravdanih verom da iskuse unutrašnje posvećenje, totalnu žrtvu. Biblija slikovito ukazuje na ovo iskustvo kao na >posvećenje<. Istinsko poštovanje prema Bogu je imalo uticaja na vernike do sve većeg i većeg stepena. Tamo su se iz ovog perioda pojavile metodističke crkve i druge religiozne orijentacije osnovane na poseban način na bazi svedočanstva

tih biblijskih istina, ali koje su se po drugim tačkama doktrine razlikovale u njihovom tumačenju.

Zatim je sledio John Smith, i sa njim su se pojavili posvećeni evangelisti. Beskompromisno je bilo objavljeno krštenje vernika. Samo on ili ona koji su doneli ličnu odluku za Hrista i koji su bili spremni da slede GOSPODA, bili su kršteni uronjenjem. Od ovoga su iznikle baptističke crkve i isto tako ostale crkve koje su zajednički stavile naglasak na krštenje vernika, ali ponovo su se vidljivo razlikovali u drugim doktrinama.

U pojedinim zemljama duhovni razvoj događaja je poprimio razne forme. U protestantskim područjima, naglasak je generalno stavljen, na lično iskustvo spasenja i propovedano uverenje o spasenju. Rame uz rame opšte poznatih duhovnih pokreta, uvek su se našli manji među njima koji su se odvojili od svih onih koji su bili organizovani u religiozne redove i jednoglasno stavili naglasak na određene biblijske istine. Mi upućujemo samo na takve pokrete koji se uprkos tome što se razlikuju u doktrinama, povezivali spasenje duše sa Božjom milošću koja se manifestovala samo u Isusu Hristu.

Tamo gde su objavljena takozvana posebna otkrivenja, od kojih zavisi spasenje, mi se više ne bavimo nastavkom biblijskog obnavljanja. Sve sekte prošlih vremena jesu izvanredan primer ovoga. Otkupljenje zavisi samo od Otkupitelja; spasenje samo od jednog koji ga je doneo i platio za njega Svojom vlastitom krvlju, oprostjenje isključivo od Jednog koji ga je darivao: ali ne od samozvanog gurua ili vodje.

Ponovo i ponovo su se na sceni pojavljivali ljudi zaodenući Božjom silom koji su opet objavljivali stare biblijske istine i time nam još više približili svedočanstvo apostola. Na početku ovog stoleća je došlo do opšteg probudjenja. Ono što su od tada individue iskusile, sada je postalo iskustvo vernika širom sveta. Svi koji su bili gladni i žedni pravednosti, dobili su duhovnu hranu i piće. Svuda je Duh Božji bio aktivan na onakav način kako je to bilo u ranoj crkvi. Iskustvo krštenja Svetim Duhom je sada bilo isto ono što je ranije bilo opravdanje i posvećenje. Predhodna nadprirodna poseta u Azusa Street (Azusa ulica) u Los Angeles i Welch probudjenje su dobro poznati. Ovaj pokret, koji je iznenada buknuo, nije imao osnivača. Sam Bog je radio na svim kontinentima. Slična iskustva su se mogla čuti u Rusiji i Kini, u Americi i Evropi, u Aziji i Africi, sve do najudaljenijih delova zemlje. U ovom Božjem pokretu, nikli su mnogi Božji pomazanici, posebno među Anglo-američkim propovednicima.

U avgustu 1906 godine Dr. R. A. Torrey je posetio Nemačku i propovedao na godišnjoj konferenciji Evangelističkog Saveza u vezi predmeta >Krštenje Svetim Duhom<. Mnogi prisutni, bili su duboko dirnuti, među njima i Lieutenant-General von Viehbahn. 1907 godine u crkvi su se okupila vodeća braća pokreta radi nedeljne konferencije.

Trenutna tema je bila: »Da li je prva hrišćanska crkva žalostila Svetoga Duha?« Posle opširne diskusije pastor Stockmeier je ustao i povikao kao prorok: »Braćo, mi se raspravljamo oko toga, da li je prva hrišćanska crkva ožalostila Svetoga Duha ili ne. Ja sada upućujem mnogo važnije pitanje svima koji su se ovde skupili: jesmo li mi ožalostili Svetoga Duha?« To je bio udarac kao iz vedrog neba. Mnogi su klekli na kolena i ponizili se pred Bogom.

Širom sveta mnogi su doživeli milostivu posetu koja dolazi od Boga. Tokom svakog probudjenja poruka koja je propovedana u to vreme obišla zemaljsku kuglu. Razvoj ove škole verovanja koja je nazvana Pentakostalna škola, se razlikovao od jednog mesta do drugog. Tamo gde su Božjim Duhom bili zahvaćeni samo propovednici Baptisti, bili su krštavani samo vernici, što je samo po sebi razumljivo. Tamo gde su propovednici Lutheranci bili zahvaćeni Duhom, nastavilo se dobro poznato poštropljenje male dece. Tu se još nije dogodio jasan prodor ka originalnom hrišćanstvu, čak se nije dogodio ni sam početak nečeg takvog. Još uvek su bile predstavljene razne nebiblijske doktrine bez da su bile proverene Rečju, i sa njihovim učenjem se nastavilo do današnjih dana.

Posle drugog svetskog rata, u maju 1946, bivši baptistički propovednik William Branham je započeo svoju jedinstvenu službu zbog moćne nadprirodne posete koju je doživeo. On je isto kao Pavle primio jedan izvanredan poziv u službu. Mnogo ranije, posle njegove prve evangelizacije, on je sa preko četiri hiljade ljudi krenuo ka reci Ohajo, sa namerom da krsti nekoliko stotina obraćenika. U momentu kada je nameravao da krsti sedamnaestu osobu, dogodila se jedna neobična stvar. Bela svetlost se pojavila sa neba koje je imalo bakarnu boju i svi prisutni su videli kako se spustila i kružila nad ovim mladim Božjim čovekom. Iz ovog nadprirodnog vatrenog stuba, čuo se moćni glas koji je govorio: »Kao što je Jovan Krstitelj predhodio prvom Hristovom dolasku, ti si poslat, sa porukom koja će predhoditi Njegovom drugom dolasku!« To se dogodilo oko 2 sata posle podne 11. juna, 1933 godine. Pisac ove brošure, lično se sreo sa očevidcima ovog događaja prilikom istočne konferencije u Džefersonvilu održane u aprilu, 1966. Takvo moćno slanje mora neophodno biti praćeno neobičnom službom.

Postojao je čovek poslan od Boga sa porukom Božjem narodu. Jedna neuporediva poseta, predodređena pre postanka sveta, je bila darivana ovoj generaciji. »*Ko vjerova propovijedanju našem, i mišica GOSPODNJA kome se otkri?*« (Iza. 53: 1). U ovom slučaju neko može govoriti o poslanstvu koje je od istorijskog značaja u Božjem planu za ljudski rod.

U drugom svetskom ratu, uvučeno je oko pedeset nacija i tom prilikom

je poginulo više od 50 miliona ljudi, isto tako je taj rat doneo neizrecivu bedu milionima raseljenih ljudi i posle njegovog završetka ostavio ruševine i patnju. 1946 još niko nije čuo za Billy-ja Graham-a, Oral Robert-a, ili bilo kog od evangelista koji su kasnije postali poznati širom sveta. Pomenuta, božanski opunomoćena apostolska služba, je bila nadahnuće za stotine propovednika. Ona je bila idejni nosilac ovog poslednjeg probudjenja. Iako niko od njih nije primio direktan poziv i zapovest, oni su i pored toga da li svoj doprinos u objavi evandjelja ovoj generaciji. Bukvalno se preko evangelističkih kampanja stiglo do miliona ljudi, kao i putem radija i televizije, toga evandjelja čuli.

Presudni proboj se dogodio u vremenskom periodu od 1946 - 1949. Mase su bile privučene ovom originalnom proklamacijom. Od vremena našeg GOSPODA i apostola u crkvenoj istoriji nije zabeležena božanska potvrda. Crkve Punog Evandjelja su otvorile svoja vrata i primile veliki priliv obraćenika. Uskoro je broj posećenih skupova prešao 10.000. Prostrane hale, sportski stadioni i trkaće staze su korišćene za tu svrhu. Reke ljudi su se kretale ka mestima gde su se održavali evangelizacioni skupovi; u Bombaju, Indija, i Durbanu, Južna Afrika; mase prisutnih ljudi na evandjeoskim skupovima, prelazile su broj od nekoliko stotina hiljada. Kao da su bili uhvaćeni valom neke poplave, od 1950 godine evangelisti su započeli svoje vlastite kampanje. U ovom dobu tehničkog napretka duhovno probudjenje se raširilo kao nikada ranije. Iz ovoga su izašle najrazličitije struje. Evangelistička udruženja, takva kao što je asocijacija Puno Evandjeoskih Biznismena i karizmatski pokret, potiču direktno ili indirektno iz ovog perioda. Svaki od duhovnih pokreta ima svoj vlastiti pečat i obuhvata posebnu klasu sledbenika. Karizmatski pokret je uspeo da prodre u rimu-katoličku crkvu kao što je ranije ušao u svaku denominaciju i slobodnu crkvu.

U svakom slučaju to je sada rad Duha koji zahvata ceo religiozni svet. Na kraju originalna Božja Reč mora da dodje među istinske članove tela Hristovog, donoseći iste rezultate, kao što je zabeleženo na početku. Iskustva su dobra i darovi Duha mogu biti blagoslov, ali samo tamo gde se Reč propoveda u istini i gde je primljena kao božansko seme, Božji Duh može doneti pravi novi život. Reč je Seme.

Duh pada na sva tela u skladu sa obećanjem koje je dao prorok Joel. On se može uporediti sa kišom. Ali čak ni provala oblaka nije od koristi ako predhodno seme Reči nije posejano u srcu. Najviše što tada može biti je da će ljudi biti mokri i neće dati nikakav trajan rod. Sve visi na ovoj tački. U početku beše Reč, ne tumačenje, i tako mora biti do kraja. To zavisi od toga, da li ljudi prihvataju Božju Reč kao božansko seme u svojoj duši. Samo tada Sveti Duh može doneti božanski život. Samo na taj način čovek može biti nanovo rodjen (Jov. 3; Jak. 1:18; 1. Petr. 1: 23).

Prirodno tipizira duhovno. Kiša ne proizvodi seme. Prvo dolazi sejanje semena, onda kiša i sunce igraju svoju od Boga im datu ulogu.

Najbolji primer koji možemo pronaći nam je pokazan na početku Novog Zaveta. Četiri hiljade dugih godina ljudi su čekali da se pojavi Mesija. Kada se vreme za to ispunilo, Mariji je bila poslata Reč obećanja. Ona je to prihvatila, verovala, i bila je osenčena Svetim Duhom. Tako je Reč Božja postala telo u formi čoveka. Na isti način mi takodje moramo prihvatiti Božju Reč obećanja, koja nam je namenjena. Samo onda nam Sveti Duh to donosi u realnost. U propovedi na gori Preobraženja GOSPOD je rekao: »... *jer on (Bog) zapovijeda svome suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima.*« (Mat. 5: 45). Pšenica i korov rastu u istom polju. Oboje primaju istu kišu i isto sunce. Ista kiša zaliva razna semena. Takodje je dat uput na ovu misao u Jevrejima 6: 7-8. Svako seme donosi od svoje vrste.

Samo uzdanje u delovanje darova Svetoga Duha nije od koristi za ulazak u Božje carstvo. U Mateju 7: 21-23 GOSPOD odbacuje mnoge koji su imali moć ispoljavanja raznih darova, govoreći: »*Nikada vas nisam upoznao.*« Oboje, Reč i Duh, pripadaju zajedno. Sada Reč-Seme mora biti posejana i vraćena u život svoj Božjoj deci pomoću Duha. Samo tako može nastati biblijska crkva, koja je spremna da sebi dozvoli da Božjim Duhom bude vodjena u celu istinu. Prvo učenje mora ići napred i u srcu mora biti posejano Reč-Seme. Samo posle toga može početi žetva koja će skupiti pšenicu.

Mi smo izložili kakva devijacija se dogodila tokom crkvene istorije, i takodje dokazali da od vremena Reformacije duhovni razvoj događaja vodi nazad ka originalnom hrišćanstvu. Međutim, svuda su ponovo zaključeni kompromisi. Svako veruje ono što želi, i ne prihvata ono što mu se ne dopada. U isto vreme mnogi radosno tvrde kako su primili Svetoga Duha. Mi se još uvek nalazimo u konfuziji u vezi toga šta je ispravno. Sveti Duh je Duh istine i nikada neće sebe identifikovati sa greškama koje su ljudi prihvatili. Potreban je totalni povratak originalnoj Reči. Prvo mora biti otkriveno na koji način je razvoj događaja u evandjelju skrenut u pogrešnom pravcu, tako da u skladu sa time bude napravljena korekcija u kursu. Sada ceo religiozni svet sebe nalazi u času kada treba doneti odluku. Koje za Hrista - Reč, i ko je antihrist - tumačenje? Neki će se vratiti u krilo stare crkve, dok će drugi iskusiti ispunjenje obećanja Reči kao malo stado koje je pozvano napolje i koje će primiti carstvo (Luci 12: 32).

Svi oni koji u svojim objavama prikazuju tradicionalno zaveštani način razmišljanja koji potiče iz rimske crkve će se ponovo vratiti u nju. Ako se sasvim precizno razmotri, može se reći da od vremena Reformacije duhovna karika nikada nije bila potpuno prekinuta. Postojalo je samo pojedinaca koji su sledili Božji poziv, koji su posebno prihvatili biblijske

istine i odbacili nebiblijske greške. Kao što ćemo videti, uprkos nezavisnom stavu protestantskih crkava, ostale su doktrine koje nisu u saglasnosti sa Biblijom.

Takodje je neobično ono što treba da bude zabeleženo kao nastojanje za jedinstvom i mirom od vremena drugog svetskog rata. Istorijski neprijatelji su postali prijatelji. Sjedne strane mi imamo političko jedinstvo, Ujedinjene Nacije - čija osnivačka povelja je potpisana od strane 50 nacija u San Francisku 24. oktobra, 1945 - i s druge strane Svetski Koncil Crkava, osnovan u Amsterdamu 1948. Skoro svi narodi, danas ih ima 150, pripadaju >Ujedinjenim Nacijama<, i većina hrišćanskih crkava se udružilo u Svetski Koncil Crkava. Naša pažnja je usmerena na razvoj događaja u religiji. U 1948, 135 protestantskih denominacija se pridružilo Svetskom Koncilu Crkava; do 1968 ih je već bilo 234, i danas ih ima 310. U početku Svetski Koncil Crkava, koji je naravno protestantska asocijacija, nije bio priznat od strane Vatikana. 1960 papa Jovan XXIII je ustanovio u Rimu >Sekretarijat za Hrišćansko Jedinstvo< (Secretariat for Christian Unity). Na Drugom Vatikanskom Koncilu, 1962 - 1965, bio je objavljen dekret koji se tiče Ekumenizma. Prvi zvanični kontakt se dogodio na konferenciji Svetskog Koncila Crkava u Uppsala, Švedska, u julu 1968, kada su tu kao posmatrači bili prisutni 165 - torica delegata iz Vatikana. U junu, 1969 papa Pavle VI je posetio glavni štab Svetskog Koncila Crkava u Ženevi. 1984 papa Jovan Pavle II je putovao kroz Švajcarsku; on je takodje učinio posetu Svetskom Koncilu Crkava.

Neke je zaista pogodila činjenica, da za dugi vremenski period protestanti nisu protestovali. Ko danas želi duhovnu prepirku? Čak slobodne crkve, na koje se pre pedeset, četrdeset ili pre trideset godina neblagonaklono gledalo, u medjvremenu su počele da uživaju opšte prepoznavanje. Većina njih su akcionarska tela pojavnom zakonu, i njihovi reprezentativi sede za zelenim stolom. Šta još nedostaje? Reč >jedinstvo< je primila magično značenje; reč >mir< je svuda napisana velikim slovima; koncept >sigurnost< je želja sviju. Tako su duše dobile utehu.

Martin Luther bi bez sumnje danas rekao isto kao i onda: »Neka je proketo jedinstvo koje nastaje po ceni istine!« Ko god je s Hristom on je i sa Njegovom Reč. Ko god se slaže sa antihristom ujedinjuje se sa njime. Pojedinaac treba samo da misli o GOSPODNJIM rečima: »*Ko god sačuva svoj život izgubiće ga.*« Došao je trenutak istine, i svi su prisiljeni da donesu odluku. Široke mase, i ako neznaju to, pozdravljaju antihrista klicanjem i radošću. Samo malo stado istinskih vernika, držače se Hrista i Njegove Reči. Još uvek se čuje povik da treba izaći iz Babilona i odvojiti se. Hrišćanske ujedinjene zajednice ovaj poziv neće prihvatiti ozbiljno, samo oni medju njima koji su prosvetljeni Duhom će to prihvatiti.

U hrišćanskom zapadu je naravno mnogo toga hrišćanskog. Mi smo hrišćansko društvo, imamo hrišćanske stranke, hrišćanska trgovačka udruženja, hrišćanske klubove, i tako dalje, i u našoj kulturi je bogato prisutna hrišćanska tradicija. Jedino se mora postaviti pitanje, da li je Hristos zamenjen antihristom i Bog djavolom. >Anti< znači >protiv<; sve što je suprotno Hristu i Njegovoj doktrini je antihrišćansko. Ko je još u stanju da napravi razliku izmedju božanskog slavljenja i idolopoklonstva? I izmedju vere i sujeverja?

Oni koji su posvećeni u Božjoj Reči pažljivo slušaju prihvaćen izraz >mir i sigurnost<, jer oni znaju da je zapisano: *»Jer kad reku: mir je, i nema se šta bojati, onda će iznenada napasti na njih pogibao kao bol na trudnu ženu, i neće uteći.«* (1. Sol. 5:3). Sve se tačno poklapa, sa unapred rečenim tokom događaja, koji se tiču poslednjeg vremena. Političari su takodje svesni toga koliko daleko je vreme odmaklo. Tako na primer, 20. januara, 1985, predsednik Sjedinjenih Država je rekao: *»Bojim se da ćemo uskoro doživeti Armagedon.«* Ovim se mislilo na konačnu veliku bitku (Otkriv. 16: 12-16). Malo ranije pre ovoga poznati senator je izrazio svoje mišljenje na sledeći način, *»Mi smo prva generacija koja zna da je poslednja.«* Svi koji imaju da igraju ulogu sada dolaze na svetsku scenu. Na neki način, postoji opšte očekivanje globalne tragedije koja uskoro treba da zadesi svet: vreme ističe.

Ova generacija će pri svom kraju doživeti veliko >Čudo< - iznenadjenje kakvo se do tada nije dogodilo, niti će se ikada ponovo dogoditi. Politička, finansijska i religiozna moć će za kratko vreme biti stavljeni na raspolaganje, svetskog vladara, antihrista. Istok i zapad će dobiti korist od službi posrednika, koji će onda dati svoj blagoslov postignutom lažnom mirovnom dogovoru. Svetska sila će uglavnom delovati iz ujedinjene Evrope bazirane na modelu stare Rimske Imperije. Biblijsko proročanstvo će uskoro dostići svoju kulminaciju.

Strah od totalnog uništenja je prisutan na obe strane, zato postoje nasilni naponi za postizanje mira i razgovori o razoružanju. U isto vreme naoružavanje je u punom zamahu, i čak je u razmatranju uključivanje kosmosa u budući rat. Onako kako bi se mogao izvesti zaključak iz medija, konferencija o planu američkog predsednika za mobilizaciju kosmosa, održala se u Vatikanu od 21. - 24. januara, 1985, na kojoj su takodje učestvovali i sovjetski naučnici. Kada se to događa, jer je vreme zato došlo. U 2. Petrova 3 odnosi se apostol, k pošljedku i tada je već napisao: *»A sadašnja nebesa i zemlja tom istom riječi zadržana su te se čuvaju za dan strašnoga suda i pogibli bezakonijeh ljudi.... Ali će doći dan GOSPODNJI kao lupež noću, u koji će nebesa s hukom proći, a stihije će se od vatre raspasti, a zemlja i dijela što su na njoj izgorjeće. ... Ali čekamo po obećanju njegovu novo nebo i novu zemlju, gdje pravda živi.«*

Opšta i ekonomska širokosvestska situacija nameće uzajamnu saradnju. Svi se nadaju da će preživeti, i zato svi moraju da budu zajednički uključeni u tom naporu. Ko god se ne podvrgne ovom poslednjem svetskom naredjenju, biće bojkotovani i odsećeni iz međunarodne trgovine. Onda će se ispuniti ono što je zapisano Otkrivenje 13:17, da takvi neće moći ni kupovati ni prodavati. Nezavisno od savremene ideologije i društvenog reda, svi ljudi će se pokloniti konačnoj svetskoj sili. Ko god to ne učini neće imati šanse da preživi. I ako opšte javno mišljenje širom sveta toga nije svesno, skupi događaji vode do konačne apokaliptičke runde događaja. Mi sebe već nalazimo u sred ispunjenja proročanstva za zadnje vreme.

Razvoj događaja u vremenskom kursu se mora razmatrati sa proročke tačke gledišta, jer znaci vremena govore jasnim jezikom. Nije drsko reći: Ko god poznaje Božji plan koji je izložen u Bibliji zna budućnost. Pošto je čovek dovoljno dugo na svoj način tumačio Reč, krajnje je vreme da Bog kaže Svoju Reč i da pokaže Svoj put.

Ova brošura se može nabaviti besplatno.

Autor i Izdavač:
Ewald Frank
P. O. Box 100707 47707
Krefeld Nemačka

Sva prava su rezervisana. Isecci ove brošure se ne mogu korsiti bez pismene dozvole. Pre prevodjenja na druge jezike, autor treba da o tome bude obavešten.